

Mál nr. 18/2003

M
og

Vátryggingafélagsins X v/innbústryggingar

Ágreiningur um réttarstöðu vegna innbrots í september 2002.

Gögn.

1. Málskot móttakið 27.01. 2003
2. Skýrslur lögreglu og viðbótarupplýsingar.
3. Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 10.02. 2003, þar sem hjálagt fylgdi afrit ljósmynda af vettvangi, bréf félagsins til tjónanefndar, dags. 18.11. 2002, og afrit vátryggingarskilmála.
4. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 1057/2002.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa og afstöðu aðila. Þeirrar umfjöllunar er óþarft að geta ítarlega í þessari samantekt.

Er vátryggingartaki og eiginkona hans komu heim frá útlöndum í september sl. sáu þau að farið hafði verið inn í íbúð þeirra einhvern tíma á þeim þremur vikum sem þau voru erlendis og ýmsu stolið.

Félagið tekur m.a. fram að hún hafi ekki verið í svalarhurð og að það hafi hafnað bótaskyldu á grundvelli þess að ekki voru ummerki um innbrot og að svalarhurð hafi með vissu verið ólæst yfir nótt en íbúðin var mannlaus. Félagið vísar til þess að skilyrði bótaskyldu sé að á vettvangi séu greinileg og ótvíræð merki þess að brotist hafi verið inn. Engin merki hafi sést um innbrot þegar skoðunarmenn fóru á vettvang. Fram kemur einnig í skilmálum að allur umbúnaður á vátryggingarstað skuli vera í fyllsta samræmi við fyrirmæli gildandi laga og reglugerða svo og varúðarreglna sem skilmálum fylgja. Það að ekki var hún á svalarhurð geti ekki talist nægileg varúðarráðstöfun af hálfu vátryggðu til að fyrirbyggja innbrot í íbúðina skv. 51. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 20/1954. Vegna þessa telur félagið tjónið ekki bótaskyld.

Málskotsaðilar telja bótaábyrgð vera fyrir hendi. Af gögnum málsins megi ráða að brotist hafi verið inn í íbúðina. Stigi hafi verið á svölum íbúðarinnar sem augljóslega hafi verið notaður við verknaðinn. Tiltölulega auðvelt hafi verið að opna svalarhurðina með réttum verkfærum án þess að á sæi. Aðalatriðið telja þau vera orð sín um þennan verknað auk þeirra sem litu eftir íbúðinni sem hafi þekkt vel til aðstæðna. Mál þetta snúist um það hvort þau séu tryggð gegn innbroti og þjófnaði með þeirri vátryggingu sem hér um ræðir eða ekki.

Álit.

Á svölum íbúðarinnar lá stigi sem virðist hafa verið notaður til þess að komast að svalarhurð íbúðarinnar. Með hliðsjón af framanrituðu, fyrirliggjandi upplýsingum og skilmálum voru greinileg og ótvíræð merki þess að brotist hafði verið inn.

Þegar tekið er mið af fyrirliggjandi gögnum var ekki nægjanleg varúðarráðstöfun af hálfu vátryggðu til að fyrirbyggja innbrot, sbr. 6. tl. 3. gr. innbústryggingar, eða þjófnað úr ólæstri íbúð, sbr. 7. tl. sömu greinar, að hafa engan hún á svalahurðinni. Með því að hafa svalarhurðina þannig óvarða mátti ljóst vera að hætta var á innbroti og eða þjófnaði, því auðvelt var að opna svalarhurðina. Með vísu til framanritaðs og 1. mgr. 51. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 20/1954, er greiðsluskylda vátryggingafélagsins ekki fyrir hendi.

Niðurstaða.

Greiðsluskylda váttryggingafélagsins er ekki fyrir hendi samkvæmt þeirri váttryggingu sem hér um ræðir.

Reykjavík 4. mars 2003

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.